

»Κύριέ μου—πρὸς τί ὅλα ταῦτα;

» Ἦδη ἴστασθε ἐν μόνον βῆμα πρὸ τῆς αἰωνιότητος, ταχέως—ἐντὸς ὀλίγου, θὰ λάβητε ἀνάγκην τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ.

» Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε τοιαύτην εἰς τοὺς ἀνθρώπους. — Δὲν ὑποπτεύετε τι; Μὲ ποῖον νομίζετε ὅτι δμιλεῖτε;

» Τί σημαίνει τοῦτο; μὲ τρομάζετε. — Μὴ μαντεύσατε ἀκόμη. — Γράψατε εἰς τὸν ἡγεμόνα σας, ὅποιον μὲ εἶδατε, καὶ ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξ ἐλευθέρως προκίρσεως, ὑπῆρξα ὁ προδότης ἐμαυτοῦ — ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τῷ ἦναι ποτὲ ἴλεως, ὡς ἤδη θὰ φανῆ αὐτὸς πρὸς ἐμέ. — Δεήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ, ᾧ γέρον, καὶ ἄφετε ἐν δάκρυ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ἐκθέσεώς σας: εἶμαι ὁ ξενόδοχος τοῦ Ἡλίου.

Νοέμβριος, 1882.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΗΓΗ ΕΝ ΦΛΩΡΙΔΙ. — Οἱ Ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς διηγοῦνται, ὅτι ὑπὸ τὰς σκιὰς τῆς Φλωρίδος, ἐν τινι νήσῳ, κειμένη ἐν μέσῳ λίμνης, ἐκτεινούσης τὰ ὕδατά της δίκην λεπτοτάτης ὀθόνης, ῥέει μυστηριώδης πηγὴ. Τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς ταύτης, κατὰ παράδοσιν ἱστορικὴν, δύνανται ν' ἀνορθώσωσι τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου καμφθέντα μέλη, καὶ ν' ἀνανεώσωσι, μὲ τὸ πῦρ τῶν παθῶν, τὴν κόμην τῆς λευκῆς κεφαλῆς τῶν γερόντων. Αἰώνιον ἔαρ ἐπιπολάζει παρὰ τὴν ὄχθην ταύτης τῆς πηγῆς· ἐνταῦθα, αἱ πτελέαι συνδιαλέγονται μετὰ τοῦ κισσοῦ περὶ νέας φιλίας· ἐνταῦθα, αἱ δρυὲς ἐκπλήττονται, διότι τὰ ἔτη αὐτῶν λογίζονται διὰ τῆς ἡλικίας τῶν ῥόδων. Αἱ πλάναι τοῦ βίου, τὰ ὄνειρα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, οἰκοῦσι μετὰ τῶν ζεφύρων, τὰ φύλλα σχοίνων, οἵτινες σχηματίζουσι ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς σκιάν. Οἱ ἀτμοί, οἱ ἐκπεμπόμενοι ἐκ τῶν πέριξ δασῶν, εἰσὶν αἱ εὐωδίαί τῆς νεότητος· αἱ περιπτεραὶ, αἱ πίνουσαι τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἀρδεύει εἰς τὸν ῥοῦν

της, ἀεννάως ἔχουσιν ὡς εἰς τὰς φωλεάς των καὶ κάλικας εἰς τὰ στελέχη των. Τὸ ἄστρον τοῦ φωτός οὐδέποτε δύει εἰς τὰς μαγευτικὰς ταῦτα; ὄχθας καὶ ὁ οὐρανὸς ἀείποτε ἐν αὐταῖς εἶνε ἡμικαινοικτὸς ἐκ τοῦ μειδιάματος τῆς Ἡοῦς.

(Σατωβριάνδος.)

ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΡΟΔΩΠΙΔΟΣ. — Λέγεται, ὅτι ἡ Αἰγυπτία ἑταίρια Ῥοδῶπις ὑπῆρξεν ὠραιοτάτη. Καί ποτε, ἐνῶ αὐτὴ ἐλούετο, ἡ τύχη, ἡ ἀγαπῶσα τὰ παράδοξα καὶ τ' ἀπροσδόκητα, τῇ προὔξενσέ τι, οὐχὶ τῆς γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους αὐτῆς ἄξιον. Ἐνῶ ἡ Ῥοδῶπις ἐλούετο, αἱ δὲ θεραπαινίδες ἐφύλαττον τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, κατέβη ἀετὸς καὶ ἀρπάσας τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων της, ὦχετο ἀπιὼν, ἐκόμισε δὲ αὐτὸ εἰς Μέμφιν καὶ τὸ ἐνέβαλεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ψαμμιτίχου, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐδίκαιζεν. Ὁ δὲ Ψαμμιτίχος, θκυμάσας τὸν ρυθμὸν τοῦ ὑποδήματος καὶ τὴν χάριν τῆς ἐργασίας του καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ διέταξε ν' ἀναζητηθῇ καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον ἡ γυνή, ἥτις ἐφέρει τὸ ὑπόδημα αὐτό. Εὐρῶν δὲ αὐτὴν, τὴν ἐνουμφεύθη.

(Αἰλιάρος.)

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΑ. — Λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Δαμαλαῖ, μὴ ἀγαπῶν τοὺς μικροὺς ἰχθεῖς, ἠθέλησέ ποτε νὰ ἐκπλεύσῃ πρὸς ἀλιεῖαν μεγαλειτέρων. Κατὰ τὴν ἀλιεῖαν ὅμως ἔπεσεν εἰς χεῖρας βαρβάρων πειρατῶν καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν Λιβύαν, ὅπου καὶ ὑπεδουλώθη καὶ ἐβίου, ὁτὲ μὲν ἀλιέθων, ὁτὲ δὲ κατακοιμίζων τὸ νήπιον τοῦ δεσπότη του. Ἐντεῦθεν οἱ Τροϊζήνιοι ἐποίησαν ἀσμάτιον, σκῶπτον τὴν τύχην τοῦ γαστρομάργου Ἐπισκόπου των, ὅπερ ἀντέγραψεν ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Χάνδληρος, ἔχον οὕτω:

«Ἡσκόπε τοῦ Δαμαλαῖ,
Μῆτε νοῦν, μῆτε μυαλαῖ.
Τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες,
Τὰ μεγάλα ἔγυρσες.
Τράβα τὸ χερσόμυλο,
Κούνα τ' ἀραπόπουλο.»

καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν μετέφρασε γλῶσσαν ὁ ἀστείότατος τοῦ ἐπιγραφομένου συγγράμματος Raison, folie, etc. πατήρ, τοῦτον τὸν τρόπον.

De Damala prélat glonton,
Pauvre d' esprit, tête légère !
Le fretin ne pouvait le plaire,
Et tu cherchais le gros poisson.
Vas au moulin tourner la pierre,
Et puis berce le négrillon.

(Κοραῆς).

Η ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΩΤΑΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΞΙΣ. « Δεπαδοτεμαχοστελαχογαλεοκρανιολεψανοδριμυτοτριμματοσιλφιοπαρομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρονοοπτεγεκραλοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανανοπτερούγων. »

Ἡ λέξις αὕτη περιέχει συλλαβὰς 79 καὶ εἶνε κωμικῶς ἐσχηματισμένη. Εἶνε δὲ ὀνομασία ἑνός, ἐκ διχόρων ἐνδεχομένων νοστίμων ἐδωδύμων, φαγητοῦ. Εὐρηται παρ' Ἀριστοφάνει.

ΣΙΜΟΥΝ.—Ἐν τῇ Λιθυκῇ ἐρήμῳ πνέει ὁ Σιμούν. Ἡ ἀρχμηρὰ καὶ ἀδηφάγος πνοή αὐτοῦ διαστρέφει τὸ ξύλον, καθίστησιν εὐσχιστον καὶ πολυσχιδῆ τὸν ἐλέφαντα, ἀποξηραίνει δὲ οὕτω τὸν χάρτην τῶν βιβλίων, ὥστε τὰ φύλλα ψαυόμενα θραύονται, ὡς ὕαλος. Ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων ἀποξηραίνεται, αἱ δὲ λάγνηοι καὶ αἱ πιθάκναι εἶνε ξηραὶ ὕδατος. Ὁ κονιορτὸς πληροῖ τὰ ὄτα καὶ ἐμφράττει τοὺς ῥῶθονας· ἐφορμῶν δ' ἐν εἴδει πυκνῶν νεφελῶν, ἀπεργάζεται πολλάκις στήλας, δικούσας εἰς ὕψος μέχρι χιλίων ποδῶν ὑπὲρ τὴν γῆν, αἵτινες περιδινούνται ἢ διασκεδάννυνται εἰς μυρίας φαντασιώδεις μορφὰς πανταχόσε τῆς ἐρήμου ἀνὰ πᾶσαν πνοὴν τοῦ Σιμούν. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτὰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐν αἷς θάλλουσι τῆδε κάκεισε καχεκτικά τινα δενδρόλια, ἢ αἰσθητικὴ ἀκακία καὶ τὸ δούμς, ἀφορίζοντα καὶ ὑποδηλοῦντα τὴν ὄχθην, ἢ ἀρχμηρὰ ἔρημος ἐκτείνεται πανταχόσε, ὡς κάμηνος ἀπέραντος, ὡς ὠκεανὸς πυριφλεγέθων, ὃν διαπορεύον-

ται, ὡς λέμβοι, μόναι αἱ κάμηλοι τῆς ἐρήμου. Ἄλλ' οὐδὲν ἀνικρῶτερον καὶ μᾶλλον ἐπίπονον τῆς ἐπὶ τῶν καμήλων ὄδοιπορίας. Τὸ βάδισμα τοῦ ζώου τούτου ἐπιφέρει ναυτίαν καὶ κόπωσιν. Καί, ἂν, ἀποκαρτερήσας, ὁ ὄδοιπόρος θελήσῃ, ἵνα βιάσῃται αὐτὴν εἰς βῆμα γοργότερον, ἢ τιμωρία τοῦ τροχοῦ τῶν Ἱεροδικίων ἦτο μηδὲν πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς κλονήσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἥτις, ῥιπτομένη, ὡς ὑπὸ σφύρας, κλονεῖ καὶ συντρίβει τὸ κρανίον.

(Σὶρ Σαμουήλ Βέκερ.)

ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ. - Πρὸς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος πᾶσαι αἱ θρησκείαι τοῦ κόσμου εἶνε ἔκγονοι τοῦ φόβου καὶ πρὸς ὄφελος ἢ μᾶλλον ζημίαν τῶν δογμάτων αὐτῶν, οἱ ἱερεῖς ἐκάστου θρησκειύματος ὁμιλοῦσιν περὶ βασάνων, κατηχοῦντες τὸ ποιμνιὸν των. Ἐν τῷ Μεξικῷ, ὁ ὄφις ἔσχε τοὺς βωμούς του πρὸ τοῦ ἡλίου. Ὁ αἰλουρόπαρδος ἦτο θεὸς τῶν Πακίκ, τῶν Μουδρούκων, τῶν Βουτικούδων. Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχιπελάγων τοῦ μεγάλου Ὀκεανοῦ καὶ ἐν τῇ Μαδαγασκάρᾳ καὶ τῷ Γάγγῃ, ὁ κροκόδειλος ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Τὰ εἰδῶλα τῶν ἀγρίων κατοίκων τοῦ Ἑραυάκ καὶ τοῦ Βαιγγίου μετὰ τῶν χαινόντων στομάτων καὶ τῶν μεγάλων γαμψῶν ὀνύχων, δεικνύουσιν ἀρχοῦντως, ὅτι προσφέρουσι λατρείαν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης διὰ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ φόνου. Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ περὶ τῶν Σανδουικικῶν νήσων, ἔνθα ἀνθρωποθυσίαι προσφέρονται εἰσέτι, καίτοι συχνάκις ἐπισκέπτονται ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων, εἰς εἰδῶλα, ἄκομψα καὶ ἄκοσμα. . . Πανταχοῦ ὁ φόβος, πανταχοῦ ὁ σίδυρος καὶ βάσανοι πρὸς κατεύνασιν τῆς ὀργῆς τοῦ Οὐρανοῦ.

(Ἰάκωβος Ἀραγῶ.)

ΠΑΘΟΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΙΡΥΝΘΙΩΝ. — Οἱ Τιρύνθιοι ἦσαν εἰς ἄκρον φιλογέλωτες. Ἡ ἔξις τοῦ ν' ἀστειεύονται περὶ πάντων ἐγένετο εἰς αὐτοὺς πάθος, ὥστε δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ πραγματευθῶσι σπουδαίως τὰς χρεωιδεστέρας ὑποθέσεις. Δυσφοροῦντες διὰ τὴν ὀλιγόνοιάν των, προσέφυγον εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν τὸ δὲ μαντεῖον τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἤθελον θεραπευθῆ ἀπὸ τὸ πάθος των,

ἄν, ἀφοῦ θησιάσωσι ταῦρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα, δυνηθῶσι, χωρὶς νὰ γελάσωσι, νὰ ρίψωσιν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Πρῶδῃλον ἦτον, ὅτι ἡ ἐπικειμένη στενοχωρία δὲν ἤθελε τοῖς ἐπιτρέψει νὰ φέρωσι τὴν δοκιμὴν εἰς ἔκβασιν. Μολοντοῦτο συνηθροίσθησαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἐμάκρυναν τὰ παιδία. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελον νὰ διώξωσιν ἐκεῖθεν ἓν ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον λεληθότως ἀνεμίχθη μετ' ἐκείνων, τὸ παιδίον ἐφώναζε, «Τὶ δῆτα δεδοίκατε, μὴ τὸ σφάγιον ὑμῶν ἀνατρέψω;» Ἀκούσαντες ταῦτα, οἱ Τιρύνθιοι ἐκυριεύθησαν ὑπ' ἀσθέστου γέλωτος καὶ βεβαιωθέντες, ὅτι τὸ πάθος αὐτῶν ἦτον ἀνίατον, ἐκλιναν τὸν αὐχένα εἰς τὴν εἰμαρμένην των.

(*Βαρθ.λεμῆς*).

ΚΟΝΔΩΡ.—Τὸ μεγαλοπρεπέστατον τοῦτο πτηνὸν, τὸ ἄλλοτε παρὰ τῶν Ἴνκαν σεβόμενον, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν μεσημβρινῶν Ἄδεων, ἀναπτύσσεται δ' εἰς τὰς χώρας ταύτας, ὅσον οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ. Ἐχει δύναμιν θαυμασίαν, βόας πολλάκις ἀρπάζον, ὑψῶνον αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀέρας, κατόπιν δὲ βυθίζον εἰς τὰ βάραιθρα. Προσβάλλει τὰ πρόβατα, τὰς ἐρίφους, τὰς νεαρὰς δαμάλεις, τὰς ἐν μέσῳ τῶν πεδιάδων πλανωμένας, ἀρπάζον δ' αὐτὰς διὰ τῶν ὀνύχων του, αἶρει εἰς ὕψη μεγάλα. Πολλάκις ἴσταται εἴκοσι χιλιάδας πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους, εἰς ὕψος τοῦτέστι τοσοῦτον, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ φθάσῃ. Ἐκεῖθεν δὲ, ἀόρατος καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς μὲ τὴν καλλιτέραν τῶν δράσεων πεπροικισμένους, μὲ βλέμμα δὲ περιθλέπων ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν ἀέρων τὰς ὑπ' αὐτὸν χώρας, διακρίνει καὶ τὰ μικρότερα ἀντικείμενα μὲ δύναμιν ὀρατικὴν τοιαύτην, ὥστε καὶ οἱ φυσιολόγοι αὐτοὶ ἐκπλήττονται.

(*Ἰούλιος Βέρον*).

ΓΑΛΕΪΡΑ.—Ὅτε ἡ Πάφος ἔπεσε, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ χρόνου (τοῦ κατηραμένου τούτου γέροντος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ υποκύψῃ καὶ ἡ τὸν κόσμον ὑποτάσσουσα βασιλίς!), αἱ ἡδοναὶ ἔφυγον, ζητοῦσαι κλίμα, ἐπίσης τερπνὸν καὶ θερμόν· ἡ δὲ Ἄφροδίτη, πιστὴ μόνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ὑπῆρξε γενέτειρα καὶ λίκνον τῆς, ἡ ἄπιστος καθ' ὅλα τ' ἄλλα Ἄφροδίτη, εὐηρεστήθη

νά ἐκλέξῃ διὰ κατοικίαν τῆς τὰ Γάδειρα καὶ νὰ ἰδρῶσῃ τὸν βωμόν τῆς εἰς τὴν λευκότευχον πόλιν τῶν· τὰ μυστήριά τῆς τελοῦνται εἰς μυρίους ναοὺς· καθιέρωσαν μυρίους βωμούς, ὅπου τὸ θεῖον πῦρ διατηρεῖται ἀδιακόπως. Ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς νυκτὸς, ἀπὸ τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ αὐγὴ, ἐγειρομένη αἴφνης, ρίπτει ἐρυθριῶσα δειλὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν θορυβούντων κωμαστῶν, ἀκούονται ἄσματα, φαίνονται στεφανηφόροι μὲ ροδίνους στεφάνους, προετοιμασίαι πολυαριθμῶν παιγνίων καὶ εὐωχιῶν ἀλληλοδιαδόχων. Σὺ, ὅστις ἔρχεσαι νὰ κατοικήσῃς εἰς τὰ Γάδειρα, ἀποχαιρέτισον διὰ πολλὸν χρόνον τὰς ἀγνάς τέρψεις τῆς φιλησύχου σωφροσύνης· οὐδὲν διακόπτει τὰς ἐορτὰς ταύτας, μολονότι, ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, τὸ θυμίαμα τῶν μὲναχῶν ὑψοῦται μόνον μέχρι οὐρανοῦ, ἀλλ' ὁ ἔρωσ καὶ ἡ προσευχὴ ἐνοῦνται ἢ μερίζονται τὴν ἡμέραν

(*Βύρων*).

ΜΩΡΙΑ. — Ἡ Μωρία πατέρα μὲν ἔσχε τὸν Πλοῦτον, (οὐχὶ τὸν τὸν τοῦ Ἀριστοφάνους, ὄντα, ὅτε μὲν κωφόν, ὅτε δὲ τυφλόν, ἀλλὰ τὸν ἀκμαῖον τὴν ἡλικίαν, τὸν σπινθηροβολοῦντα ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς νεότητος καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ νέκταρος, ἐξ οὗ κατερρόφησε πολλὰ ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν ποτήρια,) μητέρα δὲ τὴν Νεότητα, νύμφην ὠραιοτάτην καὶ ἐρασιμωτάτην πασῶν τῶν Νυμφῶν. Ὁ θλιβερὸς ὑμᾶίνεωσ δὲν προήδρευσε εἰς τὴν σύλληψίν τῆς, ὡς εἰς τὴν τοῦ ῥυπαροῦ καὶ χωλοῦ ἐκείνου χαλκίως Ἡφαίστου, ἀλλ' ὁ ἔρωσ κατέβαλε τὴν δαπάνην, ἐν φιλότῃτι μιχθεῖς, ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος. Ἐγεννήθη ἐν ταῖς νήσοις τῶν Μακάρων· τὴν ἔθρεψαν δὲ δύο χαριέσταται νύμφαι, ἡ Μέθη γέννημα τοῦ Βάκχου, καὶ ἡ Ἀπαιδευσία, θυγάτηρ τοῦ Πανός. Εἶχε ὀπαδοὺς τὴν φιλαυτίαν, τὴν κολακίαν, τὴν λήθην, τὴν φυγοπονίαν, τὴν ἡδονήν, τὴν ἄνοιαν, τὴν τρυφήν, τὸν κῶμον καὶ τὸν νήγρετον ὕπνον.

(*Ἐρασμος*.)

ΒΑΣΚΑΝΙΑ—Ὁ περὶ ἡμᾶς ἀγρ εἰσέρχεται εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας μας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῆς ὀσφρήσεως, διὰ τῆς ἀνα-

πνοῆς καὶ δὲ τῶν ἄλλων πόρων τοῦ σώματος· αὐτὸς συνεπιφέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰς ποιότητας τῶν ἐξωτερικῶν ἄλλων σωμάτων· ὁποῦτος λοιπὸν ἤθελεν εἰσέλθει εἰς τὸν ἄνθρωπον, τοιοῦτον προξενεῖ εἰς αὐτὸν πάθος· ὥστε, ὅτε τις μὲ φθόνον ἤθελεν ἰδεῖ τὰ καλά, πληροῦ ὄλον τὸν περὶ αὐτὸν ἀέρα φθονεῶς καὶ βλαπτικῆς ποιότητος καὶ ἐκσφενδονίζει ἐπὶ τοῦ πλησίον του τὸν ἐξ αὐτοῦ ἐξερχόμενον ἀέρα, μεμολυσμένον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν φθονεράν κατάστασιν, ὁ δὲ ἀήρ, δι' ἧς ἔχει λεπτότητα, εἰσχωρεῖ ἄχρι τῶν ὀστέων καὶ τοῦ μυελοῦ καὶ ὁ φθόνος οὗτος καθιστᾷ τοὺς πλείονας ἀσθενεῖς, λαβῶν ὄνομα ἴδιον, *βασκαρία*. Πόσοι ἠσθένησαν ἀπὸ ὀφθαλμίαν, πόσοι εἰς λοιμικὴν ὑπέπεσον νόσον, μόνον διὰ τοῦ ἀέρος μολυθέντες, χωρὶς νὰ πλησιάζωσιν εἰς τοὺς πάσχοντας ἢ συμφάγωσιν ἢ συγκοιμηθῶσι μετ' ἐκείνων! Πείθει δὲ καὶ ἡ γένεσις τοῦ Ἑρωτος ὅστις λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ψυχὴ τιτρώσκεται ἀπὸ τὰ βέλη τῶν παθῶν, ὠθουμένων δι' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀέρος· καὶ εἰκότως, διότι ἡ αἴσθησις τῆς ὀράσεως, ὡς πολυκίνητος καὶ θερμοτάτη, δέχεται μᾶλλον τῶν ἄλλων τὰς τῶν σωμάτων ἀπορροίας, ἐφελεύουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ μεταβιβάζουσα τὰς ἐσωτερικὰς τῶν ἄλλων καταστάσεις. Ὁ Χαραδριὸς (ζῶον) ἰατρεῦει τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἵκτερον, καὶ ὁ πάσχων ἅμα ἀτενίζει τὸ ὄρνεον, θεραπεύεται. Τοῦτο δὲ καμύει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φεύγει τοὺς ἵκτερικούς, οὐχί, διότι, φθονοῦν τρόπον τινά, ἀποφεύγει νὰ ὠφελήσῃ τοὺς πάσχοντας, ὡς πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλά, διότι σύρει κατὰ φυσικὸν τινὰ λόγον εἰς ἑαυτὸ καὶ μεταβιβάζει διὰ τοῦ ἀέρος, ὡς βευστόν τι, τὸ νόσημα, ὅθεν καὶ τὴν ὄρασιν, ὡς πληγὴν θανατηφόρον, ἀποφεύγει. Καὶ ὁ ὄφις, ὁ καλούμενος Βασιλίσκος, ξηραίνει καὶ φθείρει μὲ τὸ βλέμμα του μόνον καὶ μὲ τὸν ἐξερχόμενον ἐξ αὐτοῦ ἀέρα πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἰδεῖ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ θαυμάζη τις, ἂν καὶ τινες βασκαίνουσι τοὺς φιλτάτους των, διότι οὔτοι φυσικὴν ἔχοντες τὴν φθονεράν διάθεσιν, δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ὅ,τι θέλουσιν, ἀλλ' εἰς ὅ,τι εἶνε φυσικῶς διατεθειμένοι.

(Ἡλιόδωρος)

ΛΒΑΗΡΑ. — Οὐδεὶς ἀήρ εἶνε τόσον παχὺς, οὐδεὶς λαός, τόσον

μωρός, οὐδείς τόπος τόσον ἄσημος, ὥστε νὰ μὴ ᾖ δυνατόν νὰ ἀναδειχθῇ ἐκεῖθεν κάποτε μέγας τις ἀνὴρ, λέγει ὁ Ἰουβενάλης, Ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ Στάγειρα, ὁ Κικέρων εἰς τὸ Ἄρπινον, ὁ Βιργίλιος εἰς ἄσημόν τινα κώμην, πλησίον τῆς Μαντούας, ὁ Μαρτίνος Λούθηρος εἰς τὸ Ἐϊσλέβεν, Σίξτος ὁ Β' εἰς τὴν κώμην Μοντάλτον, καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἀρίστους βασιλεῖς, ὅσοι ὑπῆρξαν ποτὲ εἰς τὸν κόσμον, εἰς Πάον τῆς Βεαρνίας. Τί θαυμαστόν, ἂν καὶ τὰ Ἄβδηρα ἠξιώθησαν τῆς τιμῆς τοῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὰ τὰ τείχη των Δημόκριτος, ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων;
(Βειλάνδος.)

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΥΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ. — Υἱὸν, κοιμώμενον, ἐξύπνησέ τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τοῦ πατρὸς του τὸν θάνατον. Ἐκεῖνος δὲ, ἀναφωνήσας, «ὦ, πόσον θὰ λυπηθῶ αὐριον, ὅταν ἐξυπνήσω!» ἀπεκοιμήθη.

(Ἰωσήφ Μερύ.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΚΑΤΟΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΣΚΟΥΔΩΝ. — Ὁ ἀρχιστράτηγος d. v. * * * διηγείτο, ὅτι ἐπὶ τινος ἐκστρατείας του, ἐπειδὴ τὸ στρατόπεδον ἐπέινα καὶ ἐγόγγυζε διὰ τὰς ὑπερβολικὰς πανουργίας ἐνὸς τροφοδότου, ἐξήλεγε αὐτὸν παρρησίᾳ, ἀπειλῶν, ὅτι θέλει τὸν ἀπαγχονίσει. «Τοιαύτη ἀπειλή, ἀπεκρίθη θρασέως ὁ πονηρός, εἰς ἐμὲ δὲν ἀνήκει, καὶ μάθε, ὅτι ἄνθρωπος ἑκατὸν χιλιάδων σκούδων οὐδέποτε ἀπαγχονίζεται!» Πῶς ἔγινε τοῦτο, ἀγνοῶ, ἔλεγεν ἐν ἀπλότῃ τῷ ἀρχιστράτηγος, πλὴν τῶντι δὲν ἀπηγχονίσθη, εἰ καὶ ἄξιος ἑκατοντάκις τοιαύτης ποινῆς.

(Ἰωάννης Ἰακ. Ρουσσώ.)

ΑΔΑΜΑΣ — Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ὁ ἀδάμας εἶνε τοῦ ἀνθρώπου πιστότερος καὶ ἀμαυροῦται ἢ λάμψις του, ὅταν μᾶς ἀπειλῇ προδοσία ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις μᾶς τὸν ἔδωκε.

(Κυρία Στάελ.)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΓΥΙΛΛΟΤΙΝΟΣ. — Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δυστυχεῖς οὗτως. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν ἠδυνήθη νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἀνακάλυψίν του· ὁ Γυίλλοτινος δὲν δύναται ν' ἀποσπάσῃ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεώς του.

(Βικτώρ Οὐγκώ.)

ΚΑΛΗΘΟΝΙΑ. — Ξένε, ἂν ποτε εἰς τὴν ζέσιν τοῦ νὰ βλέπῃς τὰ πάντα, ἔφερες τὰ βήματά σου πρὸς τὰς βορείους χώρας τῆς ἀρχαίας Καληθονίας, ἔνθα ἡ θεὰ τῆς μονώσεως ἔστησε τὸν θρόνον τῆς ἐν μέσῳ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν καταρρακτῶν, ἡ ψυχὴ σου θὰ ἠσθάνη μεγάλην ἠδονὴν, εἰ καὶ μελαγχολικὴν, παρατηροῦσα τὰς κοιλάδας ταύτας, ἃς οὐδέποτε ἀνθρώπινος ποῦς ἐπάτησε καὶ τὰ ὄρη ταῦτα, ὧν αἱ κορυφαὶ ἀπόλλυνται εἰς τὸ κενὸν καὶ ἀκούουσα τὸν χεῖμαρρον, ὅστις, ριπτόμενος μετὰ κρότου ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, μιγνύει τὸν ῥόθον τῶν κυμάτων μὲ τὰς φωνὰς τοῦ ἀετοῦ, τὸν φλοῖσθον τῆς λίμνης καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς. Μάλιστα, τὸ θέαμα θὰ σοὶ ἐφάνη ὑψηλόν, ἀλλὰ λίαν μελαγχολικόν. . . Ἡ μόνωσις κατέθλιβε τὴν καρδίαν σου, ἡ ἐρημία ἐκού αἴζε τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ φόβοι, παράδοξοι καὶ τρομεροὶ ἐπίεζον τὸ στῆθός σου, ὡς ψυχρὸν καὶ βαρὺ φορτίον. Τότε θὰ ἐπεθύμησες νὰ ἔχῃς πλησίον τὴν καλύβην τοῦ ξυλοκόπου ἢ ὅν τι, τὸ ὁποῖον νὰ δώσῃ σημεῖον ζωῆς, ὅσον χυδαῖον καὶ βράναυσον καὶ ἂν ἦτο. Τί γλυκὸ θέαμα νὰ παρατηρῇ τις τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ, ὑψούμενα ὑπεράνω τῆς καλύβης! Τίς ἠδυτέρα ἀρμονία τοῦ ἄσματος τοῦ ἀλέκτορος καὶ τῶν φωνῶν παιδίων, παιζόντων ἐπὶ τῆς χλόης, κάτωθεν ἰτέας; Οὕτω τὸ ἄγριον μεγαλεῖον ἀπόψεόν τινων προξενεῖ φρίκην καὶ τρόμον, ὅστις ἀνακουφίζεται διὰ στεναγμῶν.

(Βάλτερ Σκόττ).

ΚΑΥΣΤΟΙ ΚΑΙ ΣΚΟΠΤΟΙ. — Ἦκουσα, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ μεγάλου Σαββάτου οἱ Κλύστοι καὶ Σκόπτοι (Chlysty καὶ Skopizy) συνέρχονται πρὸς τέλεσιν φρικώδους λειτουργίας εἰς τιμὴν τῆς Παρθένου. Διαρκούσης αὐτῆς, νεᾶνις πεντεκαίδεκάετις μένει ἐν τὸς κάδδου, πλήρους χλιαροῦ ὕδατος. Ἐκεῖ καθημένης, θέτουσιν

εἰς τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς χεῖρα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γραῖαι γυναῖκες ἀποτέμνουσι τὸν ἀριστερὸν μαστὸν αὐτῆς καὶ θεῖσαι ἐπὶ πινακίου, ἔπειτα διανέμουσι κατὰ τεμάχια πρὸς τοὺς παρισταμένους. Μετὰ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν μετάληψιν, τὸ θῦμα τίθεται ἐπὶ βωμοῦ καὶ οἱ δμοδόξοι οὔτοι χορευοῦσι περὶ αὐτὸ ἄδοντες :

Χορεύομεν

Πηδῶμεν

Ἐπὶ τοῦ ὄρου Σιών.

Ἡ τελετὴ ἀποπερατοῦται διὰ τινος ἐκ τῶν ὄργιων, ἐν οἷς οὔτε αἱ γυναῖκες τῶν Γνωστικῶν, οὔτε οἱ ἄνδρες αἰσχύνονται. Ἡ δὲ ἡρώς, ἥτις ὑπῆρξε τὸ ἐπισημότατον πρόσωπον τοῦ παραδόξου τούτου δράματος, τιμᾶται, ὡς ἅγια. Δυστυχῶς ὁμῶς πρόωρος θάνατος ἀναρπάζει αὐτὴν πάντοτε σχεδὸν ἀπὸ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δμοθρήσκων.

(Δώρα Ἰστροφίας).

ΒΟΛΩΝΙΑΚΟΣ ΛΙΘΟΣ. — Διατείνονται, ὅτι ὁ Βολωνιακὸς λίθος, ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἥλιον, διαπερᾶται ἀπὸ τὰς ἀκτίνας του καὶ λαμβάνει τὴν ιδιότητα νὰ λάμπη μέρος τῆς νυκτός.

(Γκαῖτε).

ΤΟ ΧΡΥΣΟῦΝ ΡΩΔΩΝ. (Δεισιδαιμονία τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας). — Τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς καὶ τὴν τρίτην τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, ὁ Πάπας εὐλογεῖ χρυσοῦν τι ῥόδον, πλουσίως κεκοσμημένον καὶ ἀδαμαντοστόλιστον, ὅπερ στέλλει πρὸς βασίλισσαν, ἡγεμονίδα, μεγάλην τινὰ κυρίαν ἢ εἰς ἐκκλησίαν τινὰ, ὡς δεῖγμα εὐδαιμονίας. Τὸ χρυσοῦν ῥόδον εἶνε εἰδὸς τι ἐρωτοτροπίας, ἣν οἱ ποντίφηκες μεταχειρίζονται, ἵνα ἐλκύσωσι τὰς ἰσχυρὰς ἐν ταῖς αὐλαῖς εὐνοίας. Ὁ Γρηγόριος ΙΣΤ΄. προσέφερον εἰς τὴν βασίλισσαν τῶν Βέλγων τὸ χρυσοῦν ῥόδον. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ῥωμ. Αὐλῆς ἐν γένει ὀλίγα λέγουσιν περὶ τοῦ τοσοῦτω συνεχῶς βεβηλωθέντος τούτου χρυσοῦ ῥόδου. Ἐν τούτοις ὁ Θεόφιλος Ῥενῶδος, ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ,

ἐπιγραφομένῳ *Πορτιφικαλίᾳ* ὠμίλησε πλατύτατα περὶ τοῦ χρυσοῦ ῥόδου, εἰς ἃ ἀποδίδει μυστικὴν σημασίαν.

(*Εὐγένιος Βριφφῶλιος*).

ΥΜΝΑΙΟΣ. — Ὑπάρχει παράδοσις, καθ' ἣν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ῥόδων λίμνη κυανῆ δὲ μὲν γαληνῆ, δὲ δὲ κυμαίνεται τρικυμωδῶς καὶ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης ἔχει γεῦσιν, ὡς μέλιτος, γλυκεῖαν καὶ, ὡς χαλῆς πικράν· θὰ διδαχθῆτε τὴν ἔννοιαν τοῦ μύθου τούτου ἐν τῇ προσδοκωμένῃ χώρᾳ τῶν ῥόδων τοῦ ὑμενίου ὑμῶν, θὰ δοκιμάσητε ὥρας πότε ἡρέμους καὶ πότε τεταραγμένους, πότε γλυκείας καὶ πότε πικράς.

(*Γεώργιος Ἐβερς*).

Ο ΙΝΑΧΟΣ ΕΝ ΑΔΗ. — Θεώρησον τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον βασιλεῖα Ἰναχον, ὅστις ἐθεμελίωσε τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργου. Δὲν σοὶ φαίνεται πρᾶος καὶ μεγαλοπρεπής; τὰ ἄνθη φύονται εἰς πᾶν βῆμά του· τὸ κοῦφον βάδισμά του ὁμοιάζει πρὸς τὴν πτῆσιν πτηνοῦ· κρατεῖ εἰς τὴν χεῖράν του λύραν ἐλεφαντίνην καὶ ἐν διηνεκῇ ἐκστάσει ψάλλει τὰ θαύματα τῶν θεῶν· Ἐκ τῆς καρδίας του καὶ τοῦ στόματός του ἐκπορεύεται εὐωδέστατον μῦρον· ἡ ἁρμονία τῆς λύρας του καὶ ἡ μελωδία τῆς φωνῆς του δύνανται νὰ γοητεύσωσι θνητούς τε καὶ ἀθανάτους· ἀνταμείβεται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἠγάπησε τοὺς λαοὺς, οὓς συνήγαγεν ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν νέων αὐτοῦ τειχῶν καὶ πρὸς οὓς ἔδωκε νόμους.

(*Φερελῶν*).

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ. — Κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν Σικελιώτην ὁ Ἄσσυριος αὐτός μονάρχης διέταξε νὰ χαράξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὸ ἐξῆς ἐπιγράμμα, ὅπερ, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι προσήκει εἰς χοῖρον:

- «Εὐ εἶδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε
- «Τερπόμενος θαλίῃσι, θανόντι σοι ὄν τις ὄνησις,
- «Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας,
- «Ταῦτ' ἔχω, ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύθρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
- «Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λείλειται.»

ΠΕΙΘΑΓΟΡΕΙΟΣ ΟΡΚΟΣ. — «Ναί, μὰ τὸν ἀματέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσεως.»

Οἱ Πυθαγόρειοι ἐθεώρουν τὴν τετράδα ἢ τετρακτὺν (δηλ. μῦθον, σιγὴν, νοῦν καὶ ἀλήθειαν), ὡς ρίζαν καὶ πηγὴν ὄλων τῶν ὄντων.

(Πυθαγόρας).

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ. — Ἡ τυπογραφία ἀνανεώνει καθ' ἐλάχιστην τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς. Δι' αὐτῆς καταβαίνει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας· μὲ τόσα μέσα, ὅσαι εἶνε τῆς Εὐρώπης αἱ γλώσσαι, εἰς ἃς ἐκδίδονται βιβλία.

(E. Jouy).

ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ. — Τοσοῦτον ἦτο κόλαξ ὁ Τριβωνιανός, ὥστε ἐλάτρευε τοῦ εὐμενοῦς ἡγεμόνος του τὰς ἀρετάς. Ἡ γῆ ἦτο κατ' αὐτὸν ἀναξία τοιούτου ἡγεμόνος καὶ προσποιοῦμενος θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, ἔλεγεν, ὅτι ἐφοβεῖτο, μὴ ὁ Ἰουστινιανός ἀρπαγῆ ὑπὸ νεφέλης, ὡς ὁ Ἡλίας καὶ Ῥωμύλος, καὶ μετενεχθῆ ζῶν εἰς τὰς οὐρανίους σκηνάς.

(Γιββερ).

ΠΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ. — Συγγραφεὺς τις εἶπε· «Πᾶς ἄνθρωπος πωλεῖται, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῆ τὸ νόμισμα, δι' οὗ ἀγοράζεται.» Καὶ ὁ συγγραφεὺς εἶχε δίκαιον· διότι δὲν διαφθείρουσι τὰ χρήματα μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὁ ἔρωσ, τὸ μῖσος, ὁ φόβος. Πολλοὺς δὲ δύναται τις νὰ διαφθείρῃ κολακεύων τὴν μονομανίαν τῶν καὶ ἀποκαλῶν αὐτοὺς ἀδιαφθόρους.

(Ἀλφόνσος Κάρρ).

ΟΠΩΡΑΙ. — Ἐκ τῶν διαφόρων ὀπωρῶν, αἵτινες φέρονται ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, τὰ κεράσια κατάγονται ἐκ τῆς Κερασσοῦντος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, γνωσθέντα ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μιθριδάτου· ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου τὰ βαρύκοκκα, εἴτε ἀρμενικὰ μῆλα, προήλθον ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τὰ περσικὰ, εἴτε τὰ ῥοδάκινα, ἐκ τῆς Περσίας, τὰ σύκα ἐκ τῆς Ἀσίας (ἴσως

τῆς Σμύρνης), τὰ ἄπια ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, Νουμηδίας, Ἑλλάδος καὶ Νουμαντίας (Ἰσπανίας), αἱ ῥοιαὶ δὲ ἐκ τῆς Καρχηδόνος.

(«Θεατρ.» — Ἐφημερ. 1868.)

ΓΑΜΟΣ. — Σκῶτος ἱατρὸς ἠσχολήθη εἰς περιέργους ἐρεῦνας, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γάμου ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐκ δὲ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ 20 ἔτους μέχρι τέλους τῆς ζωῆς, ἡ μέση ἡλικία διὰ τοὺς ἐγγάμους ἄνδρας εἶνε ἐκ 59 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν, ἐν ᾧ ἡ τῶν ἀγάμων φθάνει εἰς 40. Ἦτοι, παρελθούσης τῆς ἡλικίας τῶν 40 ἐτῶν, οἱ ἐγγαμοὶ ἄνδρες δύνανται νὰ ζήσωσι 19 $\frac{1}{2}$ ἔτη πλέον τῶν ἀγάμων. Ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας, δὲ, ἡ διαφορὰ εἶνε ἥττον μεγάλη, ἀλλ' ἔτι ἐπαισθητοτέρα.

(«Βυζαντιν.» 1868.)

ΒΕΔΛΑΜ. — Τὸ Βεδλάμ (ἐκ τοῦ «Βηθλεὲμ.») εἶνε ἐπίσημον τῆς Ἀγγλίας Φρενοκομεῖον, ἐξῶθεν τῶν τειχῶν τοῦ Λονδίνου, πρὸς νότον αὐτοῦ, χρησιμεῖον συγχρόνως καὶ ὡς φυλακὴ. Συνήθως εὐρίσκονται ἐν αὐτῷ 400 παράφρενες καὶ 60 κατὰδικοι. Καί τοι δὲ οὐδὲν ἴσως ὑπάρχει φρικωδέστερον τῶν ἐν τῷ φρενοκομείῳ τούτῳ παρουσιαζομένων, πάντες οἱ ξένοι ὅμως ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπισκεφθῶσι αὐτό.

(Γ. Δ. Λαυπίσης)

ΔΙΚΗ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΗ — Ὅλοι οἱ Γάλλοι γνωρίζουσι τὴν περιφημὸν δίκην τῶν πωλούντων τὰς ὄρνιθας ὠμάς καὶ τῶν πωλούντων αὐτάς ὀπτὰς, οἵτινες διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους, ἀντιποιοῦμενοι τὸ δικαίωμα τῆς ὀπτήσεως. Ἡ δίκη αὕτη ἤρξατο ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α'. καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως τῆς Γαλλίας, 250 περίπου ἔτη, ὑπομείνας 4,400 συζητήσεις.

(Ν. Σαρρηγιάννης.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ. — Ἡ περὶ τῶν δικαστηρίων τῆς Ἑλ-

λάδος νομοθεσία, συνταχθεῖσα ἐν Μονάχῳ ὑπὸ ἐπιτροπῆς, πολὺ πρὶν, ἢ ἀνταγορευθῆ βασιλεὺς ὁ Ὅθων, χάριν τῆς Βυυαρίας, μετεφυτεύθη σχεδὸν ἀπαράλλακτος ἐν Ἑλλάδι. «Τὰ παπούτσια τοῦ Χατζῆ Πέτρου, ἔλεγεν ἀστείως ὁ Κολοκοτρώνης τὰ βάλλουν εἰς τὰ πόδια τοῦ Λόντου.» Γνωστὸν δὲ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἦτο γίγας, οὗτος δὲ νάνος.

N. Δραγούμης.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ. — Ὁ Λούθηρος, ἐξαναστάς καὶ καταπολεμήσας τὴν πολυτέλειαν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τὴν πρεσβείαν τῆς Παρθένου καὶ τῶν ἁγίων καὶ πᾶσαν τὴν παρ' αὐτοῦ λεγομένην καθολικὴν εἰδωλολατρείαν, ἔβλαψε τὰ μέγιστα τὰς πλαστικὰς τέχνας. Ἡ δὲ Γερμανία πρέπει νὰ χαίρῃ, ὅτι ὁ Λούθηρος ἠγάπα τὸν αὐτὸν ἄλλως ἢ μουσικὴ ἔμελλε νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔπαθεν ἐν αὐτῇ ἢ ζωγραφικῇ. (᾿Εθρικὴ Ἐπιθεώρησις).

Ὀκτώμβριος 1882.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

(Συλλέκτης)

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- 1) Πολλάκις ἡ γλῶσσα κόπτει τὴν κεφαλὴν.
- 2) Ἐὰν ὁ φίλος σου εἶναι ἐκ μέλιτος, μὴν τὸν τρώγεις καθ' ὀλοκληρίαν.
- 3) Αἱ προμήθειαι ὑποφέρουσιν ὅτε ἡ γαλῆ καὶ ὁ ποντικὸς ζῶσιν ἡσύχως.
- 4) Ξυρίσατε τὸν πώγωνά σας, ὅταν ἡ γενειὰς τοῦ υἱοῦ σας αὐξάνῃ.
- 5) Ἐὰν δὲν δύνασθε νὰ τελειώσητε τὸ πᾶν, δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ ὄλον.
- 6) Ὅταν αἱ ἐργασίαι σας δυσκολεύουσιν ἐξ ἀρχῆς, λάβετε αὐτὰς ἐκ τοῦ τέλους.
- 7) Ἄμα προφέρετε μίαν λέξιν, ἡ λέξις αὕτη βασιλεύει ἐφ' ὑ-